

Доторкнутися до обрію

«Хіба можна стримати бажання, якщо довкола тебе музика?» – говорить Каріна Плай, естрадна співачка, переможниця багатьох українських та міжнародних конкурсів

Розмову веде **Костянтин КОВАЛЬ**

– *Каріно, ви любите казки?*

– А хіба можна їх не любити? Без них життя втрачає кольори.

– *Але, погодьтеся, казки дитинства й казочки дорослого життя – це аж ніяк не те саме. Один із перших свої альбомів ви назвали «Казки для дорослих». А які у дорослих казки?*

– О, у дорослих ще ті казочки!!! Таке, буває, нарозповідаємо одне одному: чоловіки – жінкам, дівчата – хлопцям, аж самим не віриться. Через те я, жартуючи, й заспівала: «Эти странные рассказы ты рассказывай другим!» А якщо без жартів – з часом люди забувають, що всі вони родом із дитинства, перестають бачити кольорові сни й вірити в дідів-морозів. Та навіть найзапекліші песимісти-реалісти, хоча б десь там, у глибині душі, сподіваються на диво. Щоправда, з віком найчастіше сподіваються на щось тривке, матеріальне, прагматичне... Шкода, бо романтизм живе саме в дитячих казках.

– *Яким було дитинство в Каріні Плай?*

– Трохи дивним, але яскравим. Я росла в шляхетному стародавньому Львові, де кожний камінчик міста нагадував мені про мушкетерів. До речі, містом і досі блукають легенди про зйомки знаменитої картини. Скажімо, про те, як кінь Дурова – де Тревіля злякався хлопавки й поніс актора на центральну вулицю. Уявляете, час пік, машини, пробки – і мушкетер у плащі й капелюсі на коні! Ця історія закінчилася дуже смішно: Дуров пронісся вулицею, обмінявся салютом з регулювальником, за його командою розвернувся біля клумби й поскакав до Домініканського собору – подивитися, як королівські мушкетери вибивають пух із гвардійців кардинала.

– **Ви так про це розповідаєте! Мабуть, мріяли стати Констанцією чи королевою Анною?**

– Якби ж! У 5 років я страшенно хотіла бути саме д'Артаньяном. Малювала вугіллям величезні вуса й категорично відмовлялася від спідниці та бантиків. Про ляльок навіть мови не було. Не повірите – вирізала з гілок шпаги й викликала на дуелі суперників із числа сусідських хлопчаків.

– **Інколи дитячі забавки переростають у доросле хобі. Конем і шпагою навчилися володіти?**

– Ну... у вищій лізі серед малолітніх фехтувальників-спиногризів нашого подвір'я я таки виборола титул чемпіона. Хоча й зараз теж, буває, «фехтую». Щоправда, тенісною ракеткою – граю в настільний теніс у фітнес-клубі «Гран-Прі».

– **Як сталося, що ви мріяли про мушкетерство, а стали музикантом і співачкою?**

– Одне не виключало іншого. Скажімо, ще у 3–4 роки мені страшенно закортіло стати Людмилою Зікіною... Пам'ятаєте, в неї була така пісня: «Ну, поверни свої следи обратно!»? Всі сусіди по дачі мали чудову нагоду слухати її у моїй інтерпретації разів по десять на день. Голосно так, дзвінко, по-дитячому протя-я-я-я-ажно... І нічого, пережили, навіть підспівували та посміхалися.

– **Ваш вихід на сцену – випадковість чи закономірність?**

– Сказала б – велике бажання, невтомна праця і велике навчання. Так, я виросла в музикальній сім'ї: тато – саксофоніст, мама – піаніст і педагог, бабуся – співачка, до того ж відома і заслужена артистка, тож рівнятися було на кого. Але мої батьки хотіли, щоб я обрала спокійну професію: «Про що ти думаєш? Відрадження, гастролі – ти відучишся жити в домашньому теплі, забудеш про сім'ю і спокій. Усе це ілюзія, міраж!». Та хіба можна стримати бажання, якщо довкола тебе музика?

У нас удома стояв чудовий віденський рояль. Справжній австрієць! І руки самі тягнулися до клавіш, а клавіші були просто чарівні.

– **У нашому житті багато залежить від учителя. Хто був вашим першим учителем у широкому розумінні цього слова?**

– Думаю, моя прабабуся. Для мене вона й досі залишається неперевершеним зразком справжньої жінки. На жаль, її не стало, коли мені виповнилося лише 6 років. Ніколи не зустрічала жінки більш шляхетної та витонченої. Їй було 88, а вона стежила за собою, як справжня леді. Мала свою маленьку кімнату й ніколи не виходила з неї, не причепурившись. Здавалося б, під час сніданку або вечірнього чаю за столом усі свої, а вона носик припудрить, зачіску поправить, усі гудзики і шнурочки перевірить і лише тоді виходить. Вона вміла стримувати себе і навіть сварилася тихо. Найгучніше та найобурливіше, що я могла від неї почути: «Пропасть какая!» Одне слово, поведилася, як справжня дворянка із старовинного роду Табакових. До революції її батьки володіли помістям під Оренбургом і, звісно, мали можливість оплатити виховання доньки в Інституті шляхетних дівчат. У нас збереглися старовинні фотокартки: люди в елегантній формі й шляхетному платті, приємні гарні обличчя... А про те, що сталося потім, у 1917 році, у сім'ї майже не говорили.

– **Сімейні таємниці?**

– Просто уникали розмов про неприємне.

– **А про що любили говорити?**

– Іноді згадую, як бабуся заводила розмову про жіночу гідність, намагалася навчити мене гарних манер. Не часто, але якось дуже переконливо в неї це

«Хіба можна не вірити в казки? Без них життя втрачає кольори»

виходило. Я й зараз інколи замислююся: ті часи залишилися далеко в історії, та як же дивно буває зустрічати в наші дні справжніх генетичних дворян! Звичай вони одразу вирізняються чимось невловимим – чи то поставою, чи манерою говорити, рухатись і, що найцікавіше, відсутністю пихатості – таке незбагнене поєднання гідності і внутрішньої скромності. Напевно, саме це й називається породою. Вона настільки очевидна, що нічого не треба доводити. Тому так смішно буває спостерігати поруги деяких «нащадків», які прагнуть довести свої родоводи за будь-яких умов. На мою думку, справжня трагікомедія,

коли деякі персонажі доводять свою високу шляхетність тим, що чіпляють на машини – «Граф», «Маркіз»... За таке мені чомусь завжди соромно, і шкода, що ці люди навіть не розуміють, який гротескний вигляд мають. Гадаю, справжня шляхетність – у крові та вчинках. А герби намалювати – не проблема навіть для учня середньої школи.

– **Поверніться до класиків та сучасників. Коли ви вперше сіли за рояль?**

– Мабуть, коли навчилася сидіти. Скільки себе пам'ятаю – рояль завжди був поруч. Старий, надзвичайно гарний, з позолоченими штампами, інкрустований камінням, з незрівняним звучанням, він займав більшу частину моєї невеличкої кімнати і був мені найкращим другом, адже ми щодня проводили разом по 6, а інколи і по 8 годин...

– **Чи не він порадив чотирнадцятирічній Каріні створити власну рок-групу?**

– Не пам'ятаю. Але це було яскраво! Ми вчилися грати так, як хотілося нам. Через репетиції навіть прогулювали уроки. Та педагоги на мене не ображались. Я практично завжди була готова до відповіді, бо в мене був залізний принцип – ніколи не червоніти перед учителями за свої знання. Тільки він мене й рятував.

– **Мудрець сказав: слава й визнання з'являються несподівано, як крила. У вашому творчому житті 1993–1996 роки стали крилами великого польоту: сольний вихід на велику сцену, запис першого альбому, перемоги на конкурсах, гастрольні тури по країні... Що відчували в зоряній дорозі?**

– Величезну радість від улюбленої роботи й задоволення від утоми. Дякувати Богу, ще в дитинстві батьки пояснили мені, що знаменитість і популярність – речі мінливі й поверхові, тому до визнання та всіляких регалій я ставлюся досить стримано, якось пофілософськи. Думаю, саме тому мені, як співачці, завжди було важливіше стати не просто першою, а й улюбленою. І, повірте, це абсолютно інакший стандарт і незрівнянно більше задоволення.

– **Кілька слів про ваш репертуар. Ви самі пишете для себе. Звід-**

**ки черпаєте теми віршів і музику?
Хто надихає вас на творчість?**

– Хоч як це дивно, найчастіше пісні влітають у салон моєї автівки, коли їду вечірніми вулицями. Я обожнюю дорогу, обожнюю яскраві кольори. Особливо блакитно-зелені. Пірнаеш у них, мов у хвилю, і, щоб випливати, починаєш швидко-швидко працювати. Отже, більшість моїх пісень народилася за кермом.

Хоча... буває й зовсім по-іншому. Наприклад, пісня «Старик», яку я написала з реальної людини (в останньому альбомі, вибірці з моїх найкращих романтичних пісень, ця пісня має другу назву – «Кого любить нельзя»). Якось я поспішала на репетицію і несподівано побачила сивочолого дідуса. Сидів біля переходу, поруч стояв баян, але грав дідусь чомусь на гітарі. І співав, і видно було, що йому це дуже подобається. Ні, він не жебракував, хоча й від грошей не відмовлявся. Та розумієте, у чім річ: йому просто хотілося спілкуватися з людьми. Він тікав від самотності. Брав інструмент і виходив на вулицю, щоб не відчувати себе ув'язненим у чотирьох бетонних стінах. Це дуже сумно й дуже страшно – бути самотнім і нікому не потрібним. Я роззнайомилася з цим старим. Ми віталися. Іноді, коли вистачало часу на спілкування, я зупинялася і ми розмовляли. Просто так, як розмовляють сусіди, що прожили в одному дворі дуже довге життя. А потім з'явилася пісня...

– **Ви, мабуть, дуже сентиментальна людина. Якщо прочитати назви ваших пісень, утвориться дивний сюрреалістичний ланцюжок: «Вишневый ветер» – «Наваждение» – «Квітка» – «Рождество» – «Не любовь» – «Так бывает» – «Без тебя» – «В твоих объёмах» – «Кого любить нельзя»... Кого може любити й кого ніколи не полюбить Каріна Плай?**

– Від гумористів чула, що «любов – це торжество уяви над розумом!» І як з цим не погодитись? Отож, ніколи не кажи «ніколи!» Можу сказати одне: молодики із серії самозакоханих павичів з ознаками заздрощів, безпринципності, лицемірства, байдужості або просто з порожніми очима – навряд чи комусь сподобаються. Слава Богу, таких небагато.

– **А у творчому бомонді України?**

– Вони трапляються не лише серед артистів. Скажімо, познайомилася я з однією журналісткою, яка страшенно хотіла потрапити на концерт свого кумира – Сергія Пенкіна. Мрія дівчини здійснилася. Чули б ви, з яким захватом вона розповідала мені про свої враження! А наступного дня написала статтю й... «розмазала» співака та організаторів шоу. На моє здивоване «чому?» – відповіла: «На позитиві кар'єри не зробиш. Так мене швидше запам'ятають». Я, м'яко кажучи, була цим шокована і намагалася їй пояснити: зрозуміло, це – бізнес, але

ж мають бути якісь кордони, елементарні межі порядності, адже ми – люди, живі люди з живим серцем, яке болить, із душою, яку можна поранити, а вже потім – співаки, політики, журналісти... На що вона відповіла: «Переможців не судять!» Я перестала з нею спілкуватися. А з часом дізналася, що й журналістська кар'єра в неї якось не склалася. Соромно визнавати, але я цьому факту зраділа, бо вважаю, що люди, які дістають можливість впливати на думки інших людей, просто повинні бути етично й морально зрілими, зобов'язані до цього дорости!

– **Одна американська артистка сказала: «Шоу ніколи не закінчується». Що робите, коли воно закінчується?**

– Читаю, мрію, подорожую, часом вибираюся з друзями ближче до справжньої дикої природи. Тут, під Києвом, у лісі є одна надзвичайно гарна місцинка. Уявляєте, озеро в озері! Посеред вододійми буквально з дна вирости дерева й утворили своєрідне коло. Навкруги – очерет та лілії. Коли пробираєшся через смарагдовий заслін, через парості беріз, верби та очерету туди, до серединного озера, почувашся в ролі мавки.

– **У вас характерний образ. Кіношники не пропонували вам зніматися в ролі чаклунки?**

– Колись на Одеській кіностудії знімалася казка для дорослих. Головну роль Доброї чарівниці запропонували мені, а Злу фею мала зіграти Наталка Корольова. Влаштували кінопроби. Здавалося б, усе дуже просто: тебе нагримують, одягнуть у шовкову сукню, зроблять відповідну зачіску, примостять на голові корону, дадуть у руки чарівну паличку... Дубль перший – хлопака – мотор! А на практиці все було дуже й дуже незручно. По-перше, вбрання чарівниці так пропахло нафталіном, що ніякі вітри не могли цей запах розпорозити. По-друге, посадили мене на слизький колючий пенюк із сучками й наказали не ворухитися – так би мовити, тримати ракурс. До того ж, я мала зі сльозами на очах освідчитися в коханні й цілком натурально поцілуватися з головним героєм – Принцем. Та Бог уже з тим колючим пнем, нафталіном і ракурсом. Але ж принців пробувалося троє й усі, як на зло, неголені!

Те кіно так і не зняли з якихось закулісних – здається, фінансових – причин. А я зрозуміла, що бути доброю чарівницею, а тим більше в кіно – непросто. Однак сподіваюся, що до цієї теми ще повернуся.

– **Бути добрим узагалі непросто. Якби вам запропонували зіграти роль чарівниці в реальному житті, а не в кіно, яке ваше найзаповітніше бажання здійснилося б насамперед?**

– Цікаве запитання. Якби я могла здійснити свою найзаповітнішу мрію – з'єднала б музику з архітектурою. По-

дарувала б усім обдарованим дітям найкращу у світі академію мистецтв, вишукану ззовні і зсередини. І соціально не обмежену. На жаль, ми живемо в такий час, коли мистецтво доступне не кожному. На телебаченні крутять стільки шоу про таланти нашої країни! Але таланти не тільки знаходити треба – їх треба розвивати. Повірте мені, як людині, що неодноразово була членом та головою журі різноманітних музичних конкурсів і фестивалів, у тому числі й міжнародних. Я справді маю досвід і можу голосно заявити, що саме в нас, в Україні, неймовірно талановиті діти і діти-індіго. Вони – найголовніший ресурс країни. Тільки куди вони зникають, коли підроснуть? Як маленькій людинці перевірити свої здібності, як розвинути свій талант, як донести його до відома людей, коли вся дорога складається з великих, широко розкритих кишень? Я пам'ятаю, що в дні мого дитинства на кожному кроці були безкоштовні дитячі гуртки – балет, радіотехніка, шиття, фотографія... А скільки безкоштовних спортивних секцій! Море! Я бігала на батут і спортивну гімнастику, а ще у перервах між музикою, балетом і плетінням – на легку атлетику. Завдяки гурткам і секціям зуміла розібратися з собою і відчувти, що ж мені подобається понад усе. А що робити нішній малечі? Чому ми крадемо в них можливість пізнати й розвинути самих себе? Натомість наші діти зростають на «Симпсонах» із заокеанськими брутальними лайками і тупими жартами. І після цього ми, дорослі, сміємо пред'являти їм якісь претензії?! Бізнес – бізнесом, рентабельність – рентабельністю, а ковбаса – ковбасою. Та якщо ми сьогодні не пожертвуємо шматком тієї ковбаси і вкрадемо в дітей шанс на розвиток, завтра матимемо покоління, яке не знає й не розумітиме, що у світі є щось більше і прекрасніше, ніж просто бути нагодованим.

– **Ви мрієте створити інститут шляхетних музикантів?**

– Я мрію створити територію щастя для талановитих дітей. І для цього не потрібно щось вигадувати. Як не крути, а існують поняття, що не потребують модернізації: мама – це мама, батьківщина – це батьківщина, повага – це повага...

– **Якою ви її бачите, вашу академію?**

– «Територія щастя» – велика, біло-сніжна, з високими «летючими» стелями, створеними за проектами наших найкращих сучасних архітекторів. Вона вся наповнена живими, не зрізаними квітами. Квіти в музиці (це довели вчепні) – найкращі рецензенти. На хорошу музику вони реагують жвавим ростом, насиченим кольором та ароматом. Усюди по стінах яскраві картини, навколо багато витончених цікавих скульптур... Можливо, зі швейцаром у коридорі, але без лакея в білих рукавичках, без манірності, але з належним вихованням. Стосовно музики (і це є принциповим) – діти навчалися б грати лише на якісних інструментах. Яка музика вийде, коли від самого початку привчатися до розкритих клавирів, розладжених струн та тьмяних скрипучих труб?

І, що не менш важливо, в академії викладали б психологію, риторику, літературу, історію мистецтва...

– **Перепрошую, а чому вам не подобаються зрізані квіти?**

– Все прекрасне має жити й розвиватися, наповнювати світ красою і таким чином робити його ще кращим. А не гинути задля того, щоби хтось дістав задоволення. Коли бачиш, як квіти безневинно в'януть, таке враження, ніби спостерігаєш акт смертельного жертвопринесення, що його влаштували для тебе і перед тобою. Друзі знають про ці мої «фішки» й замість зрізаних букетів дарують мені квіти в горщиках.

– **Троянди, матіоли, орхідеї?**

– Інколи й пальми... Найбільше мені подобаються орхідеї та матіоли. Люблю солодкуватий ніжний запах вечірніх матіол. Щоправда, блакитні матіоли трапляються дуже рідко, найчастіше – сині, бузкові та фіолетові. Але до фіолетового кольору я байдужа – від нього віє безнадійністю і холодом. Байдужа й до троянд. Безумовно, вони гарні, але як квітковий бренд занадто розтиражовані.

– **Хто ви за знаком зодіаку?**

– Кажуть, на Козерога я не дуже схожа. Певно, тому, що народилася під великим впливом Водолія. Не лише земля – моя стихія. Відчуваю, що в мені дуже багато повітря, бо обожною відкриті величезні простори, будинки з високими стелями й сонячними світлими вікнами. Дуже люблю дивитися на воду, особливо на безмежний океан із неви-

сокими рівними хвилями, бажано – за хорошої погоди. Люблю південні подорожі: гарячий пісок, екзотичні рослини, барвисті пейзажі...

– Ви говорили про стихії землі, повітря і води. А як щодо вогню, адже шанувальники назвали вас Вогняною Співачкою?

– Мій вогонь – яскрава срібна блискавка. Сподіваюся, її енергії вистачить на всіх, хто не байдужий до моїх пісень та віршів.

– Останнім часом серед артистів стало модно видавати збірки своїх творів. Дехто навіть заявив, що дрейфуватиме в літературу. Ви не пробували друкуватися?

– Рік тому підготувала першу збірку своїх віршів. Її вже починали набирати. Але вирішила почекати. Здалося, що добірка буде занадто сумною: того року я втратила дуже дорогу мені людину і, напевно, цей настрій позначився на книжці. Поділилася сумнівами з друзями. І вони, як справжні друзі, не заходилися вихвалити меланхолію, а запропонували поліпшити свій настрій і зачекати з випуском книжки хоча б рік.

– Крім квітів, музики та віршів, у якій царині пробували свої сили?

– Захоплене було багато. Скажімо, ще в дитячі роки захопилася моделюванням одягу. Ви пам'ятаєте початок

90-х – черги, «кравчучки», суцільний дефіцит, талони-купони та ін. У магазинах все – однотипне, сіре, а якщо гарне, то імпорتنе й надзвичайно дороге. А гроші в батьків просити якось соромно. От я й навчилася тримати голку та ножиці. А які чудові сукні собі шила! Пам'ятаю, вперше приїхала до Києва, й імпресаріо звернув увагу на мій стильний сценічний костюм. Почав розпитувати: звідки, хто вас спонсорує, у кого одягаєтесь? Навіть пропонував серйозно подумати про кар'єру модельєра. Було приємно, але мріяла я тоді тільки про музику і сцену.

– Мені розповідали, що ваш переїзд до Києва нагадував в'їзд д'Артаньяна в Париж. Знаменитий у майбутньому сімнадцятирічний гасконець дістався до столиці Франції з 18 екю в кишені і наміром викликати на дуель кожного, хто не повірить, що він може купити весь Лувр. Юна львів'янка Каріна Плай приїхала до столиці України з 20 доларами...

– Але купувати Маріїнський палац не збиралася! Так, Київ – енергетично моє місто. Я це відчуваю щодня й ніколи ще не шкодувала про свій вибір. Хоча дуже люблю і рідний Львів. Та саме в Києві, у цьому величезному дуже сонячному просторому місті мені здавалося можливим доторкнутися рукою до обрїю, до своєї мрії. Ні, не через амбіції обов'язково стати першою, найкращою, бо це – надто дрібно. А щоб відчуття – яке воно, відчуття задоволення, коли перемагаєш власні страхи, сумніви, комплекси, навіть лїнь, здобуваєш найкращу перемогу – над самим собою і починаєш себе за це поважати. Особливо – за те, що на світі побільшало людей, які тебе люблять, бо ти приносиш їм радість своєю справою і, можливо, навіть самим своїм існуванням. Я ці відчуття пізнала й дуже вдячна Господу, що все склалося саме так. І неправду кажуть, що, коли досягнеш обрїю, руки опускаються, настає відчуття порожнечі й людина втрачає сенс життя. Все залежить від того, куди прямуєш. Адже мрії існують, щоб їх здійснювати.

– У житті Каріни Плай за кожним новим обрїєм відкривається новий великий простір?

– Саме так. І я цьому рада.